

«ΤΟ ΧΟΛΕΤΡΙ (ΓΙΑΛΟΥΣΑ)»

Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου¹

«Αου», έκανα τρυπώντας το δάκτυλο μου (τον δείκτη του αριστερού χεριού) με την σμίλα που περνούσα τα φύλα του καπνού. Ενώ καθόμουν και δούλευα μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια, αποκοιμήθηκα για μια στιγμή και τσουπ...το αίμα πετάχτηκε έξω. Δυο-τρεις σταγόνες έπεσαν στο πάτωμα δίπλα από το πόδι μου. Πως να στο πω...τα βλέφαρα μου ήτανε ασήκωτα, βαριά. Δεν μπορούσα να τα κρατήσω ανοιχτά, αφού ήμουν αγουροξυπνημένος.

Έπρεπε να είμαστε στο πόδι πολύ νωρίς, νύχτα ακόμη, ώστε με το πρώτο φως, ίσα που χάραζε, να είμαστε στο χωράφι να κόψουμε τα κίτρινα φύλλα του καπνού πριν πλακώσει η ζέστη της μέρας, «η πυρά του καλοκαιριού», γιατί τότε τα φύλα μαραίνονται και δεν κόβονται.

Θα ήμουν που λες δεκατεσσάρων χρονών, παιδί ακόμα. Το πρωινό ξύπνημα δεν το συνήθισα. Δεν χόρταινα τον ύπνο με τις λίγες ώρες που κοιμόμουν.

- *Κοιμήσου λίγο να σου φύγει ο ύπνος, λέει η μητέρα.*
- *Να γεμώσουμε δύο κλωστές φύλα και να σε ξυπνήσουμε, είπαν οι αδελφές μου (πιο μικρές από εμένα) που καθόντουσαν κι αυτές γύρω από το σωρό με τα φύλα καπνού στην μέση του δωματίου. Αυτές είχαν κοιμηθεί προηγουμένως με τους ίδιους όρους. Και για όσους δεν γνωρίζουν, το*

μήκος της κλωστής ήτανε γύρω στο ενάμιση μέτρο, όσο και το καλάμι που τη δένανε στις άκρες όταν γέμιζε.

Ο πατέρας λίγο πιο πέρα, κοντά στην πόρτα για να ακουμπά, αμίλητος. Βυθισμένος πάντα σε μια απέραντη σιωπή. Δούλευε και άκουγε. Μόνο όταν διέταζε κάτι και δεν γινόταν, εκνευριζόταν και φώναζε κάνοντας αισθητή την παρουσία του. Και κάθε φορά, κάποιος από εμάς θα έλεγε αστειευόμενος «Α! Να και ο πατέρας! Καλώς τον!».

- Πέσε γιατί πάει η ώρα, μου υπενθυμίζουν οι καλές μου αδελφούλες που είχαν αρχίσει να περνούν τα φύλα στις σμίλες τους όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.
- Σιγά ρε παιδιά! Θα τρυπήσετε κανένα δάχτυλο.

Κι όπως καθόμουν, έγειρα στο πλάι, βάζοντας προσκέφαλο το μαξιλαράκι που είχα στην πλάτη.

Πότε με πήρε ο ύπνος δεν κατάλαβα. Φυσικά όλοι έτσι κάναμε όταν μας πλάκωναν τα χασμουρητά και δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε τα βλέφαρα ανοικτά. «Ξύπνα, ξύπνα. Αρκετά κοιμήθηκες! Γέμισα δύο κλωστές και μια σμίλα!», μου κάνει η πιο μικρή σπρώχνοντας με να σηκωθώ. Κατάλαβα! Μετά από παράκληση της μητέρας να με αφήσουν ακόμα λίγο, γέμισαν και μία σμίλα παραπάνω. Κάθομαι, αρπάζω την σμίλα και αρχίζω να περνώ ένα-ένα τα φύλα. Κάποτε άμα τύχαινε να ταιριάζουν, τα περνούσα δύο-δύο. Έπρεπε να τα τρυπάμε ακριβώς στο νεύρο για να μην πέφτουν ύστερα από την κλώστη.

Το ραδιόφωνο έπαιζε συνέχεια και μας κρατούσε συντροφιά όλη την ημέρα μέχρι να περαστούν όλα τα φύλα. Δεν μας ξέφευγε πρόγραμμα. Ξέραμε ότι την τάδε μέρα, την τάδε ώρα θα ακούσουμε το τάδε πρόγραμμα.

- *Ποια τραγουδά τώρα; Ρωτά η αδελφή μου η μεγάλη. Έπαιζε το τραγούδι «Πίσω από τις καλαμιές».*
- *Μοσχολιού, βιάστηκε να πει η μητέρα.*
- *Η Μαρινέλλα, απαντά η μικρή. Βάζω στοίχημα ότι εσύ δεν το ήξερες, μου κάνει.*
- *Το ήξερα, πως δεν το ήξερα. Την Μαρινέλλα τώρα να μην ξέρω;*

Έτσι περνούσαν οι ώρες ευχάριστα, δουλεύοντας με όρεξη. Πέφταμε με τα μούτρα στη δουλειά για να τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα. Μετά το πέρας της δουλειάς είμασταν όλοι ελεύθεροι να πάμε όπου θέλαμε. Να κάνουμε ό,τι μας αρέσει! Μεγάλη υπόθεση! Προ πάντων όταν στα πενήντα μέτρα είναι η θάλασσα, καθαρή, πεντακάθαρη, να κοιμάται ήρεμη κάτω από τις καυτές ακτίνες του ήλιου. Κάτασπρη. Έτσι είναι όταν δεν υπάρχει ούτε το παραμικρό κύμα σαν την κοιτάει ο ήλιος από ψηλά. Κάποτε, περνάει ο Δήμητρος του Σιούγκλουρου με κάνα-δυο άλλους. Στέκεται στην άκρη του βράχου και κοιτάει, λες και το βλέμμα του έφτανε μέχρι το βυθό.

«Φέρτε δυο-τρία δίχτυα μόνο. Εκεί...(δείχνει κάπου μέσα στη θάλασσα) εκεί έχει ένα κοπάδι κουρκούνες (προσφυγούλες)...ωραία κομμάτια!» Τα είδε κι ας στεκότανε απ' έξω από το νερό. Βουτήξανε, τις περικυκλώσανε και τις πιάσανε όλες! Ασήκωτα τα δίχτυα. Με το ζόρι και με πολλή προσπάθεια τα βγάλαν έξω. Τόσο βαριά ήτανε από το πολύ ψάρι. Ψάρια ζωντανά που σπαρταρούσαν. Τα δίχτυα ήσαν

βρεγμένα ακόμα από τη θάλασσα και οι προσφυγούλες περίμεναν την ώρα που θα ξαπλώσουν πάνω στα κάρβουνα και να γεμίσει ο αέρας μυρωδιές που σου ρίχνουν το άντερο και σου γεμίζει το στόμα σάλιο... Τέλος πάντων...

Εμείς με το «έτοιμοι, πάμε», ξυπόλυτα με τα παντελονάκια μας τα κοντά, τρέχαμε στο χωματόδρομο σηκώνοντας ολάκερο σύννεφο από σκόνη πίσω μας και ίσα στη δροσερή αγκαλιά της θάλασσας.

Το πιο κοντινό σημείο ήταν η Κολοकाσίστρα του Ασιώτη. Μπλουμ! Όπως ήμασταν πέφταμε μέσα. Κολυμπούσαμε και παίζαμε με το νερό μέχρι να βαρεθούμε. Μετά ψάχναμε τα βράχια στην άκρη του γιαλού και ξεκολλούσαμε τις πιο μεγάλες πεταλλίνες και έτσι ωμές τις τρώγαμε...Χμμ! Τι γεύση! Τι απόλαυση! Έτσι εκεί ακριβώς πάνω στον αφρό, στο κύμα, αναπνέοντας το ιώδιο της. Ο ήλιος μας έκαιε την πλάτη και τα παντελονάκια μας έσταζαν ακόμα νερό από την τελευταία βουτιά.

Περπατώντας πάνω στα βράχια, στα βότσαλα και κάπου κάπου κολυμπώντας, φτάναμε στο Χολετρί. Καθαρό, κρυστάλλινο, κρύο, γλυκό νερό έβγαινε από το βράχο και έπεφτε στη θάλασσα. «Έτρεχε σαν χολέτρα», λέγανε οι ντόπιοι, γι' αυτό και το ονομάσανε «Χολετρί».

Μπαίναμε από κάτω και πιανότανε η αναπνοή μας. Τόσο κρύο ήτανε. Αυτό το ντους το κάναμε για να φύγει η αρμύρα από πάνω μας.

Λίγο πιο πέρα από το Χολετρί, ήτανε η Κολοκασίστρα η δικιά μας. Ένα κομμάτι γης που με τα χρόνια το μισόφαγε η θάλασσα. Ποτιζότανε από το γλυκό νερό του λαγουμιού που έσκαψε στο βράχο ο πατέρας. Το φυτεύαμε κολοκάσι, γι' αυτό

ονομάζεται κολοκασίστρα. Αλλά δεν ήτανε μόνο το κολοκάσι. Είχε κι άλλη ρέντα. Ντοματιές, αγγουριές, μελιτζανιές, κολοκυθιές που κάλυπταν τα βράχια και μερικές μύτες έπεφταν κι άγγιζαν την θάλασσα. Σιταροπούλες, δυόμιση μέτρα ψηλές. Μπόλικη τρυφερή γλυστιρίδα και άλλα πολλά ζαρζαβατικά της εποχής.

Στη μέση του πελώριου βράχου (όπου ήτανε σκαμμένο το λαγούμι) είχε φυτρώσει μια μεγάλη αγριοσυκιά. Έριχνε προστατευτικά τον ίσκιο της πάνω από όλα τούτα τα κηπευτικά και δεν άφηνε την θερινή κάψα να τα πειράξει από το μεσημέρι και μετά. Ήταν μια μικρή αληθινή όαση, που μας ξεκούραζε από τον κάματο της ημέρας και μας έδινε ένα σωρό φρέσκα ζαρζαβατικά. Εκεί καθόμασταν τις περισσότερες φορές όλη η οικογένεια με το χαλούμι μας, τις ελιές τις τσακιστές, τις ντομάτες και τα αγγουράκια που τα κόβαμε απ' εκεί φρέσκα, της ώρας. Τρώγαμε, πίναμε το ουζάκι μας ή τη μπουρίτσα μας ακούγοντας τον φλοίσβο των κυμάτων και λέγαμε «Δόξασι ο Θεός! Αυτός είναι ο παράδεισος!» Το καλοκαίρι εδώ, τις νύκτες με το φεγγάρι, όλες οι αισθήσεις παρέμεναν ξάγρυπνες! Γευόσουν τα πάντα.

Τα πιο πολλά παιδικά μου όνειρα τα 'χω πλάσει εδώ, στα γραφικά ακρογιάλια του Άη Θερίσσου, κοντά στην κολοκασίστρα μας, πλάι στο Χολετρί με το κρύο νερό... Τόποι αγαπημένοι, ιεροί, που δεν ξεχνιούνται. Που δεν απαλλοτριώνονται με κανένα τρόπο! Που δεν αποσυνδέονται από την σκέψη και την καρδιά μου...

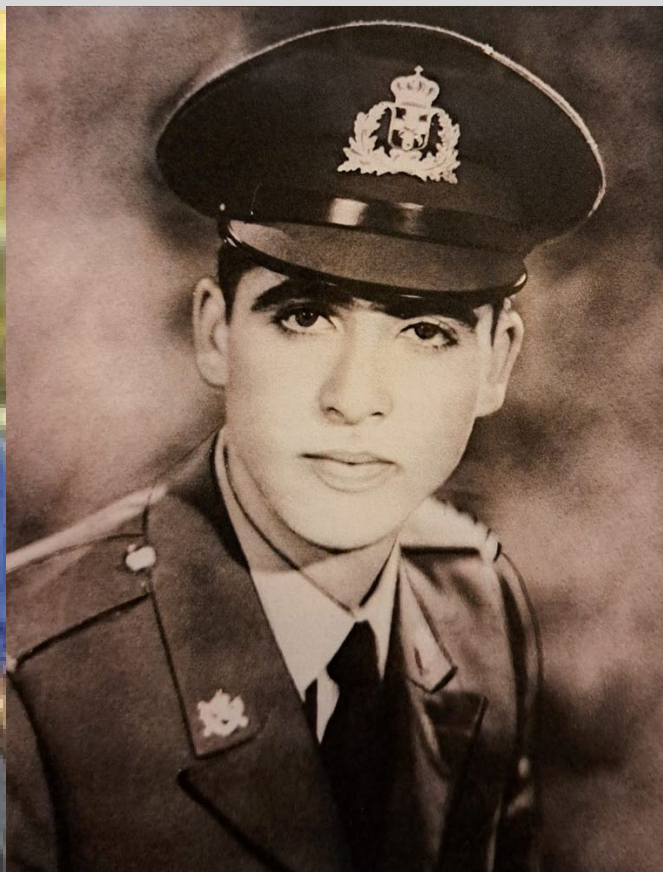
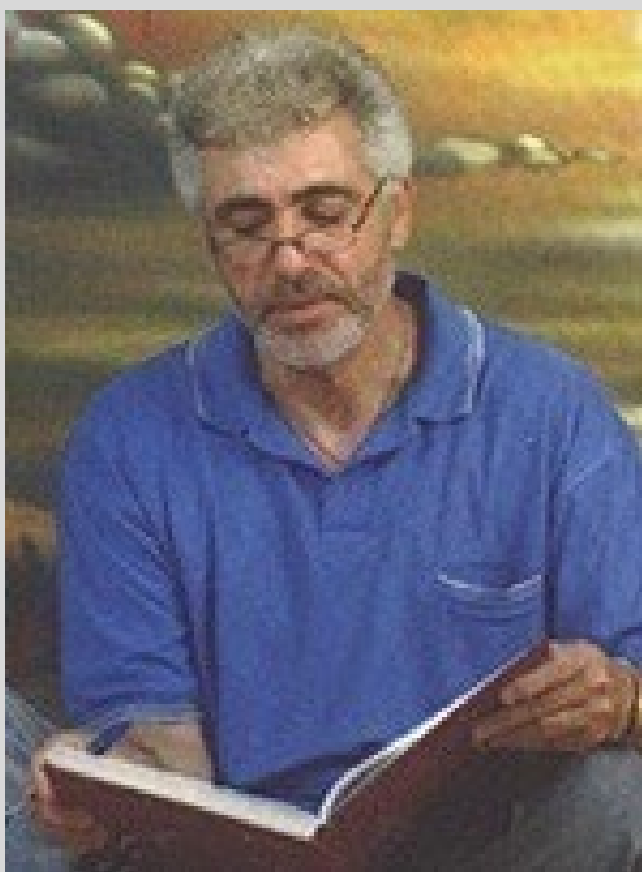
Ποτέ! Ενόσω υπάρχω...

ΤΕΛΟΣ

¹Ο Νεοπτόλεμος εκτός από καλός ηθοποιός είναι και συγγραφέας.

Έργα του:

- Ημερολόγιο ενός ανθυπολοχαγού
- Η φωτιά της θάλασσας.

«ΤΟ ΧΟΛΕΤΡΙ (ΓΙΑΛΟΥΣΑ)» Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου

Φωτογραφίες Ηλία Παντελίδη
Κοινοτάρχη Αιγιαλούσας και Αντιπροέδρου Ένωσης Λογοτεχνών Κύπρου

ΑΓΙΟΣ ΘΕΡΙΣΣΟΣ
ΑΙΓΙΑΛΟΥΣΑ

Παραλιακό μέτωπο, εδώ τα χταπόδια είναι 12 οκάδες!

